

Sygn. akt V CSK 276/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa M. N. i K. N.

przeciwko [x] Parafii [x] w M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powodów na rzecz strony pozwanej kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił powództwo M. N. i K. N. przeciwko [x] Parafii [x] w M. o zapłatę kwoty 102.642,82 zł.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej na rzecz powodów 15.142,86 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10.08.2011 r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie powództwo oddalił i oddalił dalej idącą apelację powodów.

Sąd Apelacyjny ustalił, że należne powodom łączne wynagrodzenie za wykonanie remontu kościoła wynosi 194.500,04 zł i obejmuje faktycznie wykonane prace na podstawie umowy z dnia 15.09.2009 r. oraz wszystkie prace traktowane przez strony jako dodatkowe, wykraczające poza zakres objęty umową, w tym również prace budowlane na wieży. Stwierdził, że ponieważ pozwana zapłaciła dotąd powodom 179.357,28 zł, pozostaje do zapłaty kwota 15.142,86 zł, którą zasądził.

W skardze kasacyjnej powodowie jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazali przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zdaniem skarżących skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ popełnione przez Sąd drugiej instancji uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegają różnym ocenom, są więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Uchybienia te stanowią w istocie rażące naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 65 § 1 i 2 k.c. i art. 322 k.p.c. i art. 632 § 2 k.c. i art. 647 k.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., art. 382 k.p.c. zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c., w zw. z art. art. 316 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. a także art. 385 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać,

że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Konieczne jest zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości oraz że miało to wpływ na oczywiście błędną treść wyroku. Sam zarzut oczywistego nawet naruszenia przepisów nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem mimo oczywistego nawet naruszenia przepisów, wyrok może być prawidłowy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Skarżący nie wykazali, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w powyższym rozumieniu. Uzasadnienie wniosku nie wskazuje na takie uchybienia w wykładni lub stosowaniu powołanych w nim przepisów procesowych, które mogłyby być zakwalifikowane jako oczywiste. Sprowadza się w istocie do polemiki z oceną dowodów i ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji, co jest niedopuszczalne w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), a przede wszystkim nie wskazuje, czy i jaki wpływ na treść zaskarżonego wyroku mogłyby mieć zarzucane uchybienia, gdyby wystąpiły.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.